

Arrest

nr. 268 002 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij schrijven van 13 september 2019 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2021 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.09.2019 werd ingediend en op datum van 01.06.2021 werd geactualiseerd door :

[B.,S.] [R.R....]

Geboren te [...] op [...]

[B.,J.] [R.R....]

Geboren op [...]

Hun meerderjarige zoon:

[B.,S.] [R.R....]

Geboren op [...]

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2013 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure - namelijk drie jaar en vijf maanden voor mevrouw, twee jaar en zes maanden voor de zoon en één jaar en zes maanden voor mijnheer - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de lange behandelingsduur van de aanvraag 9ter ingediend op 12.03.2010 uitsluitend in hoofde van mevrouw (mijnheer kwam pas op 24.07.2010 naar België en hun zoon pas op 05.11.2010). Deze aanvraag werd op 07.04.2021 afgesloten met een ongegronde beslissing, nadat drie eerdere ongegronde beslissingen dd. 26.11.2010, dd. 11.10.2013 en dd. 18.10.2016, vernietigd werden door de RW respectievelijk op 24.05.2013, 16.02.2016 en 28.05.2020. Tegen de ongegronde beslissing dd. 07.04.2021, betekend door mevrouw op 03.05.2021, werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene was er bovendien steeds van de op hoogte dat het hier om een precair verblijf ging en dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het gegrondheids-onderzoek van haar aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van mevrouw, ter staving waarvan één attest dd. 21.05.2021 van dr. [S.] wordt voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. Haar aanvraag 9ter ingediend op 12.03.2010 werd afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 07.04.2021 waartegen betrokkene geen beroep indiende. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden

weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Hoewel het voorgelegde attest dateert van na het afsluiten van de aanvraag 9ter, kan het evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien uit dit attest niet blijkt dat de medische problematiek een verwijdering verhindert aangezien er nergens sprake van is dat reizen wordt afgeraden. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun dochter/zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name hun dochter/zus C.S. (en haar gezin). Echter, betrokkenen wonen niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu wordt er één verklaring van hun dochter/zus voorgelegd maar daaruit blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden veertien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte

diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zouden opleveren. De voorgelegde verklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over de integratie van betrokkenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privé-leven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen enkele binding meer zouden hebben met hun land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 48 jaar voor mevrouw, ruim 49 jaar voor mijnheer en ruim 21 jaar voor hun zoon in Bosnië-Herzegovina en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2009 en 2010 in België zouden verblijven, dat zij zich perfect zouden hebben geïntegreerd, dat zij over een legaal verblijf beschikt zouden hebben, dat zij vlot de Duitse taal zouden spreken, dat zij contacten zouden hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België, dat zij zeer goed aangeschreven zouden staan, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij zich volledig aangepast zouden hebben aan onze cultuur en gebruiken, dat hun zoon over een werkbelofte zou beschikken en vrijwilligerswerk zou uitvoeren, dat zij veertien getuigenverklaringen voorleggen evenals het Belgische rijbewijs van [S.], een attest van het integratieparcours van [S.], een deelnameattest van de integratiecursus voor [S.], een werkbelofte voor [S.] en een attest van zijn vrijwilligerswerk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 31/08/2021, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland "

En verder :

" Betrokkenen beroepen zich op de lange behandelingsduur van de aanvraag 9ter ingediend op 12/03/20210 uitsluitend in hoofde van mevrouw (mijnheer kwam pas op 24/07/2010 naar België en hun zoon pas op 05/11/2010) Deze aanvraag werd op 07/04/2021 afgesloten met een ongegronde beslissing, nadat drie eerdere ongegronde beslissingen dd 26/11/2010; dd 11/10/2013 en dd 18/10/2016f vernietigd werden door de RW respectievelijk op 24/05/2013; 16/02/2016 en 28/05/2020. Tegen de ongegronde beslissing dd 07/04/2021 betekend door mevrouw op 03/05/2021, werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een procedure document dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Betrokkene was er bovendien steeds van op hoogte dat het hier om een precair verblijf ging en dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het gegrondheidsonderzoek van haar aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. ...

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van mevrouw ter staving waarvan een attest dd 21/05/2021 van Dr [S.] wordt voorgelegd. Uit het administratief dossier volgt echter dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden.... Hoewel het voorgelegde attest dateert van na het afsluiten van de aanvraag 9ter kan het evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien uit dit attest niet blijkt dat de medische problematiek een verwijdering verhindert aangezien er nergens sprake van is dat reizen wordt afgeraden "

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

Uit de procedure voor mevrouw op basis van art 9ter die op 12/03/2010 werd ingediend , waarvan de procedurestukken zich bevinden in het administratieve dossier, weerhouden we dat dat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard ; dwz dat mevrouw lijdt aan een ernstige, levensbedreigende ziekte .

Zij heeft voor deze ziekte inderdaad de nodige behandeling nodig; een behandeling die niet kan onderbroken worden.

Dit volgt ook uit het recente medisch attest dd 21/05/2021 van Dr [S.] ; dat meegedeeld werd in het kader van de procedure.

Bij het inroepen van de medische omstandigheden als een grond voor de ontvankelijkheid van de procedure op basis van art 9bis stelt zich in casu niet de vraag of verzoekster wegens haar ziekte al dan niet kan reizen , doch wel de vraag of de behandeling van de ziekte verzekerd zal blijven tijdens de (eventueel korte) periode dat mevrouw moet afreizen naar- en verblijven in haar land van herkomst om de aanvraag tot machtiging van verblijf daar in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post.

Indien verzoekers moeten terugkeren voor een (eventueel korte) periode die nodig is om de aanvraag tot machtiging voor verblijf in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, is de continuïteit van de nodige medische behandeling van verzoekster niet verzekerd.

Verzoekster dreigt te recht te komen in een mensonwaardige situatie (art 3 EVRM)

In de bestreden beslissing wordt hierover door de gemachtigde geen standpunt ingenomen.

Verzoekers hebben in dit kader ook aangevoerd dat zij al lang in België verblijven, mede omwille van de langdurende behandelingsperiode van de procedure op basis van art 9ter - die zoals volgt uit de beslissing waartegen huidig beroep , 11 jaar in beslag nam vanaf de aanvraag op 12/03/2010 tot de "ongegronde beslissing op 07/04/2021 betekend door mevrouw op 03/05/2021".

Verzoekers verbleven tijdens deze periode , gedurende meerdere en lange periodes legaal op het grondgebied. Zij waren gerechtigd om het definitieve resultaat van de procedure af te wachten.

Ten gevolge van deze uitzonderlijk lange behandelingsduur van de procedure op basis van art 9 ter vervreemdden verzoekers gaandeweg meer en meer van hun thuisland ; werd het voor hen moeilijker

om zich daar terug te integreren ; om toegang te krijgen tot sociale voorzieningen en medische bijstand en dit mede gelet op de ouderdom en de ziekte van verzoekster.

Dit aspect, dat door verzoekster naar voor werd gebracht, wordt niet in overweging genomen door de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep.

De gemachtigde neemt in de beslissing waartegen huidig beroep, genoegen met type motiveringen, zonder specifiek de concrete elementen van het dossier als geheel en samenhangend te beoordelen.

Om deze redenen ging hij onzorgvuldig te werk en kwam hij tot een onredelijk besluit.

Verzoekers hebben ook aangehaald in hun oorspronkelijke aanvraag dd 16/09/2019 dat derde verzoeker werkbereid is. Hij ontving al meerdere werkaanbiedingen. De familie zal financieel onafhankelijk zijn.”

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld. Verzoekers maken alvast niet concreet aannemelijk dat verweerder een door hen in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet of onvoldoende heeft beantwoord. De ingeroepen buitengewone omstandigheden zijn op concrete en geïndividualiseerde wijze beantwoord, zodat verzoekers onterecht voorhouden als zou er slechts sprake zijn van “*type motiveringen*”.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.4. In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.5. In eerste instantie wijzen verzoekers op de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekster op 12 maart 2010 indiende en in het kader waarvan werd erkend dat zij lijdt aan een ernstige ziekte die een behandeling behoeft. Zij betogen dat in het kader van de thans voorliggende aanvraag, meer bepaald de ontvankelijkheid ervan, de vraag zich stelt of de behandeling van de ziekte verzekerd zal blijven tijdens de periode dat verzoekster moet terugkeren naar haar land van herkomst om vandaaruit de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Zij zijn van mening dat de continuïteit van de noodzakelijke medische behandeling in deze situatie niet is verzekerd, waardoor verzoekster het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij stellen dat hieromtrent onterecht geen standpunt werd ingenomen in de bestreden beslissing.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat de buitengewone omstandigheden betreft, weliswaar wezen op een schending van artikel 3 van het EVRM, maar zij nergens nog concreet ingingen op de medische situatie van verzoekster of hebben toegelicht waarom gelet op deze medische situatie sprake

zou zijn van buitengewone omstandigheden. Het kwam verzoekers nochtans toe om de ingeroepen buitengewone omstandigheden duidelijk uiteen te zetten en concreet aan te tonen. Naderhand werd wel nog een medisch stuk van dr. K.S. van 21 mei 2021 voorgelegd, met een samenvatting van verzoeksters ziektegeschiedenis. Nergens gaven verzoekers evenwel aan waarom, niettegenstaande de definitieve afwijzing van de verblijfsaanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat verzoekster kan reizen en de voor haar noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor haar in het land van herkomst waardoor een miskenning van artikel 3 van het EVRM niet blijkt, een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag om verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet omwille van haar gezondheidsproblemen problematisch zou zijn. Nergens brachten zij hiervoor concrete argumenten naar voor of werden concrete aanwijzingen naar voor gebracht dat de continuïteit van de behandeling niet zou zijn verzekerd bij een (tijdelijke) terugkeer. Zij konden hieromtrent dus ook geen specifieke beoordeling of motivering verwachten.

Verweerder heeft inzake de medische problemen van verzoekster in zijn beslissing geoordeeld als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van mevrouw, ter staving waarvan één attest dd. 21.05.2021 van dr. [S.] wordt voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. Haar aanvraag 9ter ingediend op 12.03.2010 werd afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 07.04.2021 waartegen betrokkene geen beroep indiende. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Hoewel het voorgelegde attest dateert van na het afsluiten van de aanvraag 9ter, kan het evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien uit dit attest niet blijkt dat de medische problematiek een verwijdering verhindert aangezien er nergens sprake van is dat reizen wordt afgeraden. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Nergens gaan verzoeker concreet in op deze voorziene motivering. Zij weerleggen deze motivering geenszins.

2.2.6. In tweede instantie herhalen verzoekers dat zij intussen reeds lange tijd in België verblijven, onder meer als gevolg van de lange behandelingsduur van 11 jaar van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij merken op dat hun verblijf langdurig legaal was. Zij stellen tijdens deze lange duur van het verblijf in België gaandeweg meer en meer te zijn vervreemd van hun thuisland. Zij voeren aan dat dit alles het voor hen moeilijker maakt om zich opnieuw te integreren in hun thuisland en om er toegang te krijgen tot sociale voorzieningen en medische bijstand. Zij wijzen op de ouderdom en ziekte van verzoekster. Dit alles is volgens verzoekers niet in overweging genomen.

Verzoekers wezen in hun verblijfsaanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, inderdaad nog op hun lange verblijfsprocedures en hun langdurige verblijf met sociale verankering en integratie in België. Zij beriepen zich ook op artikel 8 van het EVRM. Zij gaven aan sinds 2009/2010 in België te verblijven, grotendeels in legaal verblijf, en wezen in het bijzonder op de langdurige behandeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij stelden intussen al hun economische en sociale belangen in België te hebben gevestigd en hier te zijn geïntegreerd. Zij betoogden geen enkele binding meer te hebben met hun land van herkomst. Zij wezen er ten slotte op dat zij werkbereid zijn en derde verzoeker een werkbelofte kan voorleggen en dat hun meerderjarige dochter/zus intussen werd gemachtigd tot een verblijf in België.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze verschillende ingeroepen elementen wel degelijk in rekening zijn gebracht. Verweerder kwam evenwel tot de vaststelling dat hiermee geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Hij steunde zich hierbij op de volgende motieven.

In de bestreden beslissing wees verweerder erop dat verzoekers wisten, of dienden te weten, dat hun verblijf steeds precair was en verzoekster ook enkel voorlopig het verblijf werd toegestaan in afwachting van het gegrondheidsonderzoek van haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inzake de verschillende elementen van lang verblijf en integratie, met inbegrip van de werkbereidheid en het gegeven dat derde verzoeker al een werkaanbieding op zak heeft, oordeelde verweerder dat dit omstandigheden zijn die betrekking hebben op de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

In zoverre verzoekers aanvoerden dat hun meerderjarige dochter/zus legaal in België verblijft, benadrukte verweerder dat zij niet samenwonen met dit familielid en er geen sprake blijkt te zijn van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid opdat de banden tussen meerderjarige familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij merkte op dat de voorgelegde verklaring van dit familielid alvast niet wijst op de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid. De ingeroepen economische en sociale belangen in België werden ook getoetst aan artikel 8 van het EVRM, maar in dit verband benadrukte verweerder dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding impliceert en dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dermate nauwe banden dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen stellen. Verweerder wees hierbij ook op de zeer strikte rechtspraak van het EVRM inzake een privéleven dat is opgebouwd tijdens precair verblijf. Verweerder stelde vast dat verzoekers ter staving van hun sociale banden 14 getuigenverklaringen voorlegden, maar oordeelde dat hieruit niet blijkt dat er sprake is van hechte en diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Volgens verweerder blijkt niet dat de tijdelijke scheiding met het oog op vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder hield verder ook rekening met de ingeroepen argumentatie dat verzoekers geen enkele binding meer zouden hebben met hun land van herkomst. Hij motiveerde in dit verband dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst bij wie zij voor korte tijd kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun verblijfsaanvraag. Verweerder wees erop dat verzoekers respectievelijk 48 jaar (verzoekster), 49 jaar (eerste verzoeker) en 21 jaar (derde verzoeker) in het land van herkomst hebben verbleven en het verblijf in en de banden met België bijgevolg geenszins kunnen worden vergeleken met de relaties in het land van herkomst. Hij merkte ook op dat het gegeven dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familie- of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het herkomstland werden opgebouwd, zijn tenietgegaan.

Het enkele gegeven dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling maakt nog niet dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoekers brengen geen concrete argumenten naar voor die de gedegen, pertinente motieven van de bestreden beslissing onderuit halen.

In zoverre verzoekers thans aanvoeren dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst, omwille van hun vervreemding van dit land, het moeilijker zullen hebben om er zich opnieuw te integreren en om toegang te krijgen tot de sociale voorzieningen en medische bijstand, rekening houdend met de ouderdom en ziekte van verzoekster, moet de Raad allereerst vaststellen dat verzoekers er zich in hun aanvraag toe hebben beperkt te stellen dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst, zonder dat zij specifiek aangaven dat een mogelijk moeilijkere toegang tot de sociale voorzieningen en medische bijstand, en dit rekening houdend met de ouderdom en ziekte van verzoekster, maakte dat zij zijn verhinderd de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er wordt herhaald dat het nochtans aan verzoekers was om de ingeroepen buitengewone omstandigheden duidelijk te omschrijven en concreet aan te tonen. Zij kunnen thans dan ook niet met goed gevolg aanvoeren dat de elementen die zij niet specifiek aanbrachten in het kader van hun aanvraag ten onrechte niet in de beoordeling zijn betrokken. Specifiek wat de ziekte van verzoekster betreft, kan het verder volstaan te verwijzen naar de eerdere bespreking hieromtrent. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers nergens concreet ingaan op de voorziene motivering dat redelijkerwijze wel degelijk kan worden aangenomen dat er nog voldoende banden zijn met land van herkomst die toelaten, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag, terug te keren naar dit land. Hierbij werd rekening gehouden met hun zeer lange verblijf in dit land. Verzoeker tonen niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen, zodat zij niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat zij in die mate zijn vervreemd van dit land dat zij er niet, zelfs niet

tijdelijk, naar kunnen terugkeren. Zowel in hun aanvraag als in hun verzoekschrift hebben verzoekers trouwens aangegeven dat zij als gezin financieel onafhankelijk kunnen zijn en niets wijst erop dat dit niet evenzeer mogelijk is in hun land van herkomst.

2.2.7. Verzoekers betogen in derde instantie dat er rekening diende te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat de elementen in hun samenhang genomen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen dat “[d]e aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland”, waarna voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoekers aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.2.8. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekers in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers’ uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS